

РЕШЕНИЕ

№ 2872

гр. София, 11.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в открито заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2459** по описа за **2020** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на „МИВ К.“ АД, срещу Решение № 308834 от 23.12.2019г. по НАХД № 7759/2019г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 12-и състав. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-005778 от 18.04.2019г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500лв. на основание чл.416, ал.5 от КТ, във вр. чл.415, ал.1 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Касаторът оспорва решението като незаконосъобразно и неправилно поради допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила. Първоинстанционният съд не бил обсъдил всички посочени съображения, касаещи незаконосъобразното издаване на НП и процедурните нарушения при издаването на предхождащия издаването му АУАН. Съдът се бил произнесъл по делото без да съобрази всички релевантни факти и обстоятелства, касаещи твърдяното нарушение. Решението на СРС било незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалноправни и процесуалноправни норми. Съдържанието на АУАН и на НП не отговаряли на задължителните изисквания и реквизити, посочени в чл.42 и чл.57 от

ЗАНН. Освен това, постановеното съдебно решение не било надлежно мотивирано. Алтернативно, моли за приложение на разпоредбите на чл.28 ЗАНН или за намаляване на определената санкция в размера на законово определения минимум.

Ответникът – Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено от компетентен по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са осъществени от компетентните контролни органи на основание чл. 416, ал. 1 и ал. 5 във връзка с чл. 399, ал. 1 от КТ. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН и по чл. 81, ал. 3 във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /абсолютната погасителна давност/.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: за периода от 29.01.2019г.-11.02.2019г. свид. В. и К. Я., извършили проверка по сигнал, за спазване на трудовото законодателство от [фирма]. В резултат от извършената проверка бил съставен протокол за извършена проверка /ПИП/ изх. № ПР 1904301/11.02.2019г., в който били дадени задължителни предписания на проверяваното лице. В т.6 от Протокола било предписано работодателят да изплати на М. Т. М. начисленото във ведомост за заплати за м.юни 2018г. трудово възнаграждение в размер на 480,37лв. за извършената от нея работа през м.юни 2018г, съгл. чл.128, т.2 от КТ.

На 12.03.2019г. св.В. и М. И.-гл.инспектори в ДИТ С. извършили последваща контролна проверка за спазване на трудовото законодателство от [фирма]. При извършената проверка по документи било установено, че дружеството не е изпълнило даденото му в т.6 от ПИП с изх. №ПР1904301/11.02.2019г. предписание, за което бил съставен ПИП с изх. № ПР1907853/12.03.2019г. В резултат на констатациите при извършената проверка Г. В. – гл. инспектор в ДИТ С., съставила АУАН № 22-005778/19.03.2019г. срещу [фирма] за извършено административно нарушение по чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда в отсъствието на представител на нарушителя и в присъствието на свидетелите М. И. и Г. Й.. АУАН бил връчен на представител на дружеството-жалбоподател на 22.03.2019г. в предвидения от ЗАНН срок жалбоподателя депозирал пред административнонаказващия орган възражение във връзка със съставения АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено НП № 22-005778/18.04.2019г., издадено от директор ДИТ С., с което на жалбоподателя е наложена на основание чл.415, ал.1 от КТ имуществена санкция в размер на 2500 лв. НП било връчено на представител на дружеството на 22.04.2019г. Доказателства за оспорването на

предписанието, както и за неговото изпълнение, не са представени, нито в хода на последващата проверка и при издаването на НП, нито в хода на настоящото съдебно производство.

При тази фактическа обстановка СРС е приел за доказано извършеното нарушение, като НП е издадено при липса на съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството работодател по § 1, т. 1 ДР КТ. Спазени са разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП. Касае за неизпълнение на задължение /бездействие/, съставляващо нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН. Наказанието е наложено законосъобразно и явно справедливо, в установения с чл. 415, ал. 1 КТ размер, при съобразяване с разпоредбите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН.

Настоящата инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд. Неоснователно е твърдението на касатора, че не се установява по безпротиворечив начин в какво се изразява извършеното правонарушение. В случая не е изплатено трудово възнаграждение по смисъла на чл. 128, т. 2 КТ за месец юни 2018г. по отношение на лицето М. Т. М., за неизпълнението на което задължение, обаче, не е наложено процесното наказание /чл. 414, ал. 1 КТ/. Отговорността на МИВ К. АД е ангажирана на основание чл. 415, ал. 1 във връзка с чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ – неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство. Следва да се направи разграничение между различните по вид административни нарушения, за които и законодателят е предвидил налагането на наказания на различно правно основание. Не е налице хипотезата на чл. 17 ЗАНН, нито по чл. 18 ЗАНН. По смисъла на цитираната последно разпоредба – „когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях“. Безспорно е, че в хода на една и съща проверка са установени три различни нарушения по чл. 128, т. 2 КТ, в хода на която са отправени и три отделни задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ с един и същи срок на изпълнение. Както се коментира по-горе, неизпълнението им е самостоятелно основание за ангажиране отговорността на дружеството, в качеството му на работодател. Обстоятелството, че се касае за нарушения с един и същи фактически състав, извършени от едно и също лице, е ирелевантно. Фактическата обстановка е описана подробно, съответства на събрания по делото доказателствен материал, като е посочено за неизпълнението на кое предписание точно е наложено и процесното наказание - № 6 /неизплащане на уговорено трудово възнаграждение за положен през месец юни 2018г. труд/, не и за месеците април и май от същата година, за които също е извършена проверка и са отправени отделни предписания.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ „за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: 1. да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и

на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда“. Тълкуването на разпоредбата обуславя извод, че за всяко отделно нарушение на трудовото законодателство, каквито се явяват неизплащането на трудово възнаграждение за съответните три месеца /април, май и юни 2018г./, както по смисъла на чл. 128, т. 2 КТ, така и по реда и условията на чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ след изпълнението на дадените три задължителни предписания, се налагат отделни наказания, макар и от един и същ вид по смисъла на чл. 415, ал. 1 КТ.

Неприложима е нормата на чл. 415в от КТ, която регламентира изрично въпроса за отговорността за маловажно нарушение в трудовото законодателство. Чл. 415в от КТ /редакцията ѝ към момента на извършване на деянието – ДВ, бр. 7 от 2012 г./ предвижда налагане на административно наказание в многократно по-нисък размер - имуществена санкция в размер от 100 до 300 лева. За прилагане нормата на чл. 415в от КТ е необходимо да са налице две предпоставки – нарушението да е отстранено веднага след установяването му и от него да не са произтекли вредни последици за работници и служители. Липсата на която и да е от тях обуславя извод за неприложимост на специалната разпоредба на чл. 415в от КТ. От изложената по-горе фактическа обстановка и от събраните по делото доказателства се установи, че нарушението не е отстранено, като за престоирания труд на лицето М. Т. М. не е изплатено дължимото възнаграждение. Несвоевременното плащане на възнаграждението за положен труд винаги е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. Нарушението по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, по повод което е издадено и процесното НП, е резултатно, а не формално, и по хипотеза от него произтичат последици – неплащането на дължими суми по трудовото правоотношение поражда за работника /служителя/ имуществени вреди. Неизплащането на трудови възнаграждения за положена през съответния месец работна сила е винаги неоправдано, тъй като трудовите правоотношения са възмездни. При това, съобразявайки разпоредбата на чл. 415в КТ, не се констатира кумулативното осъществяване на разписаните в нея предпоставки за квалифициране на случая като маловажен.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 308834 от 23.12.2019г. по НАХД № 7759/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: